

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΓΚΡΙ

Γράφει ο **ΗΛΙΑΣ ΜΑΓΚΛΙΝΗΣ**

**Η δική μας,
 μαγική διάσταση**

Ο Τζέιμς Τζόις θεωρούσε τον Ιησού, τον Φάουστ και τον Αμλετ παραδείγματα μη ολοκληρωμένων ανδρών επειδή δεν συμβίωσαν με μια γυναίκα (κάτι ανάλογο λέει και το Ταλμούδ, χωρίς όμως το name dropping). Ο Κώστας ήταν ένας ολοκληρωμένος άνδρας διότι έζησε είκοσι τέσσερα χρόνια με την Τασούλα. Ακόμα μαζί της είναι κι ας σκόρπισε εκείνη τις στάχτες του στα νερά της Πάρου.

Ζόρικα πράγματα: οι περισσότεροι στρέφουν αλλού το βλέμμα και κλείνουν ερμητικά τα αυτιά. Οχι, η Τασούλα, η οποία, όπως λέει ο κύριος Γκρι, διαβάζοντας το χρονικό μιας απώλειας που έγραψε η φίλη και καλή συνάδελφος, πετυχαίνει κάτι σπάνιο: «Στο “Ζώντες και τεθνεώτες”, θυμάσαι που ο Κωστής Παπαγιώργης έγραφε πως μόνο ο δικός μας νεκρός μετράει; Μπαίνεις στο νεκροταφείο και πας σφαίρα στον οικείο τάφο – αυτή η μονομέρεια του πένθους. Πόσο δικιο είχε αλλά να που η Τασούλα, με το γράψιμό της, σε μετατοπίζει: κλαίς με τον δικό της νεκρό – και κλαίς κυριολεκτικά, εξαγνιστικά, με τον ίδιο τρόπο που σε άλλα σημεία της αφήγησής της χαίρεσαι με τη βιωμένη τρυφερότητα δύο ανθρώπων που δημιούργησαν το πιο δύσκολο απ’ όλα: έναν κοινό τόπο. Τη δική τους διάσταση».

Ο κύριος Γκρι λέει πως δύο άνθρωποι φέρνουν δύο ξεχωριστούς κόσμους μαζί τους, ο καθένας τον δικό του τόπο. Ο σκοπός δεν είναι να γίνουν ένα οι δύο κόσμοι/τόποι («αυτές οι ψυχαναγκαστικές συγχωνεύσεις είναι που οδηγούν σε κακοφορμισμένους γάμους», επιμένει), αλλά να διατηρήσουν τον πολύτιμο χώρο και χρόνο τους πλην όμως σαν δύο δαχτυλίδια που λες κι ένας μάγος πέρασε το ένα μέσα στο άλλο, αυτό το ελάχιστο μα ζωτικό κομμάτι που δημιουργείται εκεί όπου τέμνονται – δύο καμπύλες

που κλείνουν σαν ωοειδής πλανήτης – να γίνεται ο μαγικός κοινός τόπος τους. Εφόσον αυτό επιτευχθεί, το μόνο που απομένει σαν φόβητρο είναι ο ίδιος ο θάνατος...

Ο σαρκοβόρος, φονικός κάβουρας τραυμάτισε βαθιά την ίδια την Τασούλα κάποτε, άρπαξε τη μητέρα της πρόωρα, τώρα τον Κώστα. «Αυτή η έσχατη διαίρεση, ο θάνατος», σχολιάζει ο κύριος Γκρι. Κι ωστόσο, κάτι επιζεί από αυτόν τον κοινό τόπο δύο ανθρώπων που αγαπήθηκαν. Η Τασούλα, που μένει πίσω και μας δίνει ένα σπαρακτικό, οργισμένο όσο και απέραντα τρυφερό γράμμα στον άνθρωπό της, βιώνει αρχικά αυτή τη συνέχεια σαν φορτίο, ενοχή. «Κάθε μέρα σε προδίδω», γράφει. «Κάθε μέρα κάνω αυτά που εσύ δεν μπορείς». Ένα κομ-

**«Κάθε μέρα σε προδίδω.
 Κάθε μέρα κάνω αυτά
 που εσύ δεν μπορείς».**

μάτι της θέλει να φύγει μαζί με τον Κώστα κι ένα άλλο κομμάτι της θέλει να προχωρήσει – αυτή η εσωτερική καύση, η διαίρεση που φέρνει το πένθος. Αλλά η ζωή θεριεύει – όπως θα το ήθελε και ο Κώστας ο οποίος πίστευε ακλόνητα πως τουλάχιστον τα ζώα όταν πεθαίνουν πάνε στον παράδεισο, «όπου ανήκουν».

Η Τασούλα γράφει πως ο Κώστας Μοσκούδης δάκρυζε με πολλά πράγματα, μεταξύ αυτών, με τη μουσική. Τι θα του αφιέρωσουμε; Ο κύριος Γκρι σκέφτεται για λίγο. «Φίλιπ Γκλας: το δεύτερο μέρος του Tirol Concerto For Piano And Orchestra (2002), αυτή την απέραντη, βιωμένη τρυφερότητα που σε κάνει να νομίζεις, έστω και για λίγο, πως τίποτα πραγματικά δεν πεθαίνει ποτέ».

* Το βιβλίο της Τασούλας Επακοίλη «Το άλλο μου ολόκληρο» κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Πατάκι.

